

РЕШЕНИЕ

№ 38516

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9917** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. В. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003579/15.07.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Жалбоподателят – Б. В. Д., оспорва заповедта. Поддържа, че на 14.07.2026 г. при работа с бетоновоз е повредил улук на къща на ул. „Й. Б.-С.“ № 23 в [населено място]. Сочи, че собственикът е поискал 500 евро за отстраняване на повредата, с които не е разполагал, и е заявил, че ще уведоми органите на МВР. Твърди, че е изчакал около час, след което е отишъл да разтовари превозвания бетон, за да предотврати втвърдяването му и допълнителни вреди за работодателя. Посочва, че след разтоварването се е върнал на мястото, където му е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и е иззето СУМПС. Оспорва да е избягал от произшествието и подчертава, че не е употребявал алкохол. Сочи, че отнемането на СУМПС го оставя без работа и възможност да издържа семейството си.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и прави искане заповедта да бъде отменена. Не претендира за разноси.

Ответникът – полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, чрез процесуалния

си представител юрисконсулт П., оспорва жалбата и прави искане тя да бъде отхвърлена. Поддържа, че заповедта е законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В съпроводителното писмо към административната преписка е направено възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 14.07.2026 г. срещу Б. В. Д. е съставен АУАН серия ГА № 4548714 от Б. Н. З. – инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към СДВР. В акта е посочено, че на същата дата около 12:10 часа в [населено място], на ул. „Й. Б.-С.“ № 23, като водач на специален автомобил „М. ТГС“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на „Унибет“ ООД, и като виновен участник в пътнотранспортно произшествие (ПТП), Д. не е останал на мястото до пристигането на компетентните органи на МВР. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. б) ЗДвП. В графата за претърпели имуществени вреди е вписано „няма“. Като свидетел очевидец е посочен М. М. И.. Актът е подписан от жалбоподателя на 14.07.2026 г., като в него е отразено, че няма възражения. Посочено е и изземване на СУМПС.

На 15.07.2026 г. жалбоподателят е подал възражение с вх. № 433200-86141 до началника на Отдел „Пътна полиция“ към СДВР срещу АУАН. В него е изложил, че при работа със стрелата на бетоновоза е закачил улук на постройка, че собственикът е поискал 500 евро за щетата и е уведомил органите на МВР, както и че е напуснал временно мястото, за да разтовари превозвания бетон, след което се е върнал. Възразил е срещу изземването на СУМПС.

На същата дата – 15.07.2026 г., полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, е издал оспорената ЗППАМ № 26-4332-003579. Като основание за издаването е посочен АУАН серия ГА № 4548714/14.07.2026 г. В обстоятелствената част е възпроизведено описанието, че жалбоподателят като водач на специалния автомобил и виновен участник в ПТП не е останал на мястото до пристигането на органите на МВР. Посочено е, че за нарушението по чл. 123 ЗДвП е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. На основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Заповедта е връчена лично на Б. В. Д. на 24.07.2026 г. На същата дата жалбата срещу нея е подадена чрез административния орган и е заведена с вх. № 433200-90079.

В представената справка картон на водача са отразени фиш серия GT № 20449969/14.07.2026 г. за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП, с отбелязана дата на влизане в сила 22.07.2026 г., както и Наказателно постановление № 26-4332-008223/30.07.2026 г., издадено въз основа на АУАН серия ГА № 4548714/14.07.2026 г. За наказателното постановление е вписан статус „регистриран в системата“, нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП и санкция по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. Копия от фиша и наказателното постановление не са представени.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от адресата на оспорения индивидуален административен акт, който има правен интерес от отмяната му, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на 24.07.2026 г., а жалбата е подадена чрез органа на същата дата. По-късното изпращане и завеждане в съда не променя датата на подаването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните

работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) в Отдел „Пътна полиция“ да прилагат с мотивирана заповед ПАМ, включително по чл. 171, т. 1 ЗДвП.

От Заповед № 513з-735/22.01.2026 г. на директора на СДВР се установява, че М. Т. Т. е преназначен на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Длъжността му попада в кръга на оправомощените лица, а твърдяното нарушение е на територията на [населено място]. Следователно заповедта е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа данни за издателя и адресата, описание на вмененото поведение, правно основание, разпоредителна част, подпис и указания за обжалване. Не се установява порок на външната форма на акта. Наличието на тези реквизити обаче не освобождава органа от задължението да изясни и докаже фактите, които обуславят прилагането на мярката.

Приложима е редакцията на чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП, въведена с изменението, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. Тя предвижда временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца, включително за нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП. В случая органът се е позовал на т. 5 от последната разпоредба, която санкционира неизпълнението на задълженията на водач като участник в ПТП.

ПАМ има самостоятелен характер и прилагането не изисква предварително налагане на административно наказание с влязъл в сила акт. Това не означава, че съставянето на АУАН е достатъчно във всички случаи. Необходимо е да бъде установено конкретно неизпълнено задължение по чл. 123 ЗДвП и фактите, при които то възниква. По силата на чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест за тези обстоятелства е на ответника.

В оспорената заповед е посочено общо нарушение на чл. 123 ЗДвП, а АУАН, към който тя изрично препраща, квалифицира деянието по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. б) ЗДвП. Описаното и в двата документа поведение е неоставане на мястото на ПТП до пристигането на органите на МВР. Посочената разпоредба установява такова задължение при произшествие, при което са пострадали хора. Наличието на пострадало лице е елемент от фактическия състав и не може да бъде заместено с общото обозначаване на водача като „виновен участник в ПТП“.

Нито в заповедта, нито в АУАН е описано пострадало лице или причинено нараняване. Такива данни не се съдържат и в останалите доказателства. Жалбоподателят описва единствено увреждане на улук на постройка, а ответникът не е посочил и доказал различни последици. Следователно не е установена предпоставката, при която възниква задължението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. б) ЗДвП. Дори да се приеме, че жалбоподателят временно е напуснал мястото преди пристигането на полицейските органи, само това обстоятелство не доказва нарушение на посочената разпоредба.

При произшествие само с имуществени вреди задълженията на водача са уредени в чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП. Буква в) на тази точка се прилага при липса на съгласие между участниците относно обстоятелствата, свързани с произшествието, и изисква уведомяване на съответната служба за контрол без напускане на местопроизшествието, както и изпълнение на дадените указания. В заповедта и АУАН не са описани тези обстоятелства – какви имуществени вреди са настъпили, между кои участници е възникнало разногласие и за какво се отнася то, както и дали са дадени указания от контролните органи и какво е тяхното съдържание.

Отказът да се плати веднага поисканата от собственика сума от 500 евро не установява сам по себе си разногласие относно обстоятелствата на произшествието. Още по-малко той е равнозначен на неизпълнение на конкретно указание на органите на МВР. При това положение непълното фактическо описание не позволява да се приеме, че в АУАН е допусната само техническа грешка при изписване на нарушената норма. Прилагането на друга хипотеза на чл. 123 ЗДвП би изисквало добавяне на факти, които органът не е посочил и не е доказал. Съдът не може да замести фактическите основания на заповедта с предположения за друго нарушение.

В АУАН е посочен свидетел очевиден, но негови сведения не са представени, нито са ангажирани свидетелски показания в съдебното производство. В преписката няма протокол за ПТП или докладна записка за извършената проверка. Липсата на конкретен вид документ сама по себе си не обуславя отмяна на ПАМ, но в случая не са представени други доказателства, които да установят липсващите елементи от фактическия състав. АУАН възпроизвежда общото твърдение за неоставане на мястото, без да удостоверява наличие на пострадали хора или обстоятелствата по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. в) ЗДвП. Доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП не се разпростира върху неописани факти и върху правната квалификация на деянието.

Обясненията на жалбоподателя съдържат признание за повреден улук и за временно напускане на мястото, което съдът съобразява. Те обаче не съдържат признание за всички факти, необходими за приложението на посочената от органа разпоредба. Отбелязването в АУАН, че при подписването му няма възражения, също не освобождава органа от доказателствената тежест, още повече че на следващия ден е подадено писмено възражение.

Този извод съответства на възприетото в Решение № 16142/27.04.2026 г. по адм. дело № 12755/2025 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав, постановено по сходен спор за ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП.

Съгласно чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК органът е длъжен да изясни относимите факти и служебно да събере доказателствата за тях. В случая не е установено дали са настъпили последиците, при които възниква вмененото задължение, и кое конкретно задължение на участник в ПТП е нарушено. Това неизясняване е съществено, тъй като засяга самото основание за ограничаване на правото на управление. Недостатъкът не е преодолян и със събраните в съдебното производство доказателства.

Твърденията за необходимост да се разтовари бетонът и за затрудненията при издръжката на семейството не биха обосновавали сами по себе си отмяна на законосъобразно приложена ПАМ. Последващото връщане на мястото също не заличава вече осъществено нарушение, ако неговите предпоставки са доказани. В случая основанието за отмяна е липсата на установен фактически състав на нарушението, послужило за прилагане на мярката. Отсъствието на употреба на алкохол е неотносимо, тъй като заповедта не се основава на такова поведение.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Налице са основанията по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК за нейната отмяна.

Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски до приключване на устните състезания, поради което такива не следва да му се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-

003579/15.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: